

Γέρ. Ιωαννίκιος Διονυσιάτης, ένα γνήσιο παιδί του Τιμ. Προδρόμου (22/7/1942 - 26/5/2006) (Μοναχός Ιωσήφ Διονυσιάτης)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ομολογώ ότι ανέμενα από την Μονήν μας ν' αναλάβη επισήμως να συγγράψη σχετικά με τον ενάρετον και αθόρυβον βίον του αγαπητού μου αδελφού αιμνήστου Ιωαννικίου, όμως εκ του προχείρου τολμώ να γράψω κάτι στην ιστοσελίδα της Πεμπτουσίας. Ευχαριστώ τον υπεύθυνον της ιστοσελίδας για την τιμητικήν παρακίνησιν και εύχομαι η απαρχή αυτή να γίνη αφορμή μιας πιο σοβαρής μελέτης περί του εν λόγω αδελφού προς κοινήν ωφέλειαν, προς δόξαν Κυρίου, αλλά και δόξαν του ιδίου, ο οποίος μετά σπουδής έφυγεν δόξες και τιμές ανθρώπων, ίνα κερδίση Χριστόν.

Τον ως άνω αείμνηστον αδελφόν, είχα την ευλογίαν να γνωρίσω από τα παιδικά μου χρόνια. Το κατά κόσμον όνομά του λεγόταν Αλέξανδρος Ανθίμου και όπως όλος ο κόσμος τον ήξερε Αλέκκον. Συμπατριώτες μεν, αλλά από ξεχωριστή επαρχία. Αυτός καταγόταν από ένα ωραίο μικρό χωριό της επαρχίας Κυρηνείας ονομαζόμενο Αγριδάκι. Εγώ καταγόμουν από την επαρχία Λάρνακος, από ένα επίσης παραθαλάσσιο χωριό ονομαζόμενο Μαρώνι· δύο αποστάσεις άκρως αντίθετες.

Οι γονείς του ένα σεμνό και εναρετο ανδρόγυνο Άνθιμος και Παναγιώτα εκ των οποίων στη σειρά πρώτος ο Αλέξανδρος (η Αλέκκος όπως ολοι τον γνωρίζαμε). Κατά γενική ομολογία όλος ο κόσμος έλεγε: «Μπράβο του Άνθμου όλα τα παιδιά του καλά είναι όμως ο Αλέκκος είναι κάτι που ξεχωρίζει. Πράγματι φγαίνεται ότι εκ κοιλίας μητρός ήταν ηγιασμένος και πλήρης Πνεύματος αγίου και τα σημείθα αυτά ήτανε εμφανή και στην εξωτερική του παρουσία.

Πώς έγινε η γνωριμία μας.

Κατά θείαν οικονομίαν, ένευσε ο Κύριος στους γονείς μας, να μας στείλουν στην πόλιν της Λάρνακος για σπουδές μέσης εκπαιδεύσεως. Η Λάρνακα, αν και μικρή πόλις, όμως εφημιζετο μεταξύ άλλων για τα σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως. Μια

φημισμένη σχολή ήταν και είναι το Παγκύπριο Λύκειο Λάρνακος, εις το οποίο λόγω της φήμης του φοιτούσαν μαθητές απ' όλην την Κύπρον. Στο σχολείο αυτό ένευσε ο Κύριος να με στείλουν οι γονείς μου. Μια άλλη, επίσης ονομαστή σχολή με παγκύπριο φήμη, ήταν η Αμερικανική Ακαδημία. Εις την σχολήν αυτήν έστειλαν τον Αλέκον οι γονείς του να σπουδάση. Η σχολή αυτή ήταν μοναδική στην Κύπρο και ήταν οκτατάξιος. Υπήρχεν όμως η δυνατότης για τους αριστούχους να πηδήξουν μια τάξη και να τελειώσουν σε επτά χρόνια, πάρα πολύ δε σπάνια να πηδήξουν και δεύτερη τάξη και να αποφοιτήσουν σε έξι χρόνια. Ένας από τις παρά πολύ σπάνιες περιπτώσεις ήταν και ο Αλέκος Ανθίμου, ο οποίος βραβευθείς επανειλημμένως, ως αριστούχος, αποφοίτησε σε έξι αντί οκτώ χρόνια.

Η περίοδος που φοιτούσαμε συνέπεσε με τους δυσκόλους, αλλά ηρωϊκούς χρόνους του έπους της Ε.Ο.Κ.Α (1955-1959), και εν συνεχεία της ανεξαρτησίας, όπου εζήσαμε τους ηρωϊκούς αγώνες, τις δοκιμασίες του λαού μας, αλλά και την χαράν της ανεξαρτησίας της πατρίδος μας. Εμείς σαν ανήλικοι καταταγήκαμε στην πρώτη βαθμίδα των αγωνιστών, στην Α.Ν.Ε δηλ. στην Άλκιμο Νεολαία της Ε.Ο.Κ.Α. Για να φέρω όμορφες μνήμες, όλοι εμείς ορκιστήκαμε για την ένωσιν με την Μητέρα Ελλάδα και μάλιστα άσχετα αν οι ισχυροί του κόσμου τούτου δεν άφησαν, όμως εμείς όσο ζούμε ο όρκος μας ισχύει.

Στις συνάξεις λοιπόν της Άλκιμης νεολαίας αλλά και στην Ο.Χ.Ε.Ν (Ορθόδοξη Χριστιανική Ένωσις Νέων), έγινε η γνωριμία δύο νέων, που η θεία οικονομία έμελλε να τους ενώση πνευματικά, όχι μόνο στην Κύπρο, αλλά κυρίως εις το Όρος της Παναγίας μας. Και ο μεν θάνατος προς ώραν να μας χωρίση, αλλά με την θερμήν ελπίδα ότι η Κυρία μας Θεοτόκος, όπου εδώ στο Περιβόλι της μας κάλεσε και ένωσε τα πνεύματα και τους αγώνες μας, δεν θ' αργήση και πάλι να μας ενώση μαζί με όλα τα τέκνα της εις την Βασιλείαν του Υιού της.

Από την Κύπρο έγινε ο πρώτος μικρός χωρισμός μας, όταν κατά θείαν κλίσιν η ταπεινότης μου το έτος 1965 εγκατέλειψε τα εγκόσμια και εγκαταβίωσα στο Αγιώνυμον Όρος, παρά τους πόδας ενός γνωστού συγχρόνου νηπτικού Γέροντος του ΠαπαΧαραλάμπους, τέκνου και μαθητού χρηματίσαντος ενός μοναδικού αναστήματος της εποχής μας, του μεγάλου ησυχαστού Ιωσήφ.

Όσον αφορά τον Αλέκον από την πρώτην στιγμήν που έμαθε για την αναχώρησίν μου, «ουκ έδωκεν ύπνον τοις οφθαλμοίς» κατά τον ψαλμωδόν, όμως αναγκάστηκε να αναστείλη την επιθυμίαν του, παρά την θέλησίν του. Ο πνευματικός του, καίτοι φιλομόναχος, τον εμπόδισε και είχε κατά νουν να δημιουργήση Μοναστικήν Αδελφότητα με ιεραποστολικόν χαρακτήρα, πράγμα που επέτυχε μεν, αλλά όχι σε ανδρική, αλλά σε γυναικεία αδελφότητα. Για δύο ολόκληρα χρόνια ο Αλέκος «ζούσε στα καρφιά» αφού έβλεπε ότι η κλήσις του ήταν καθαρά από την Θεοτόκον δια το Περιβόλι της.

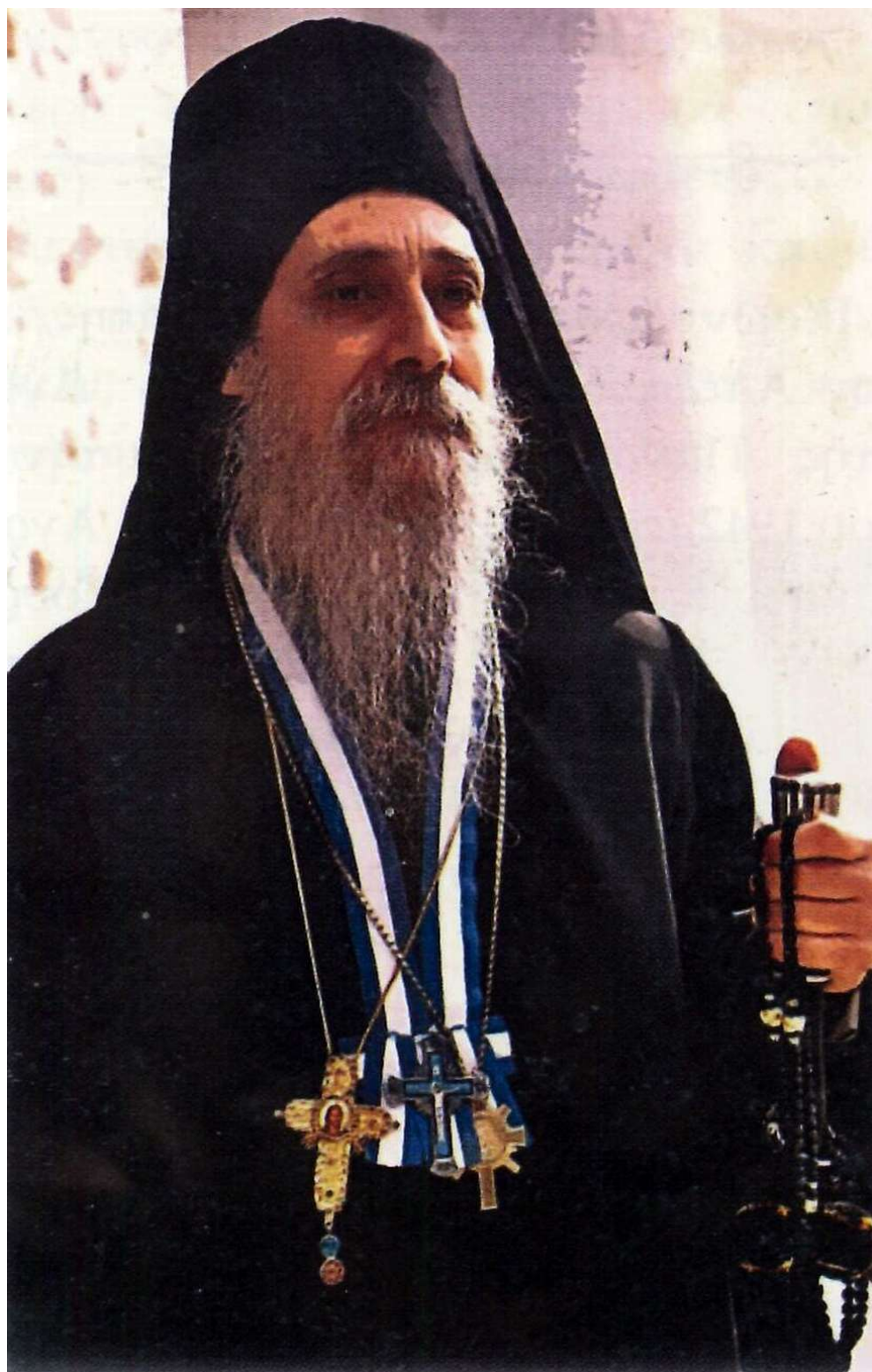
Στο διάστημα αυτό, αφού, όπως είπα, απεφοίτησε με άριστα σε έξι αντί οκτώ έτη από την Αμερικανικήν Ακαδημίαν, από την πρώτην στιγμή ήταν περιζήτητος για ανώτερες κυβερνητικές θέσεις. Τελικά προτίμησε να διορισθή σε μια από τις καλύτερες τράπεζες τότε της Κύπρου, και δεν άργησαν για προβιβασμούς με προοπτικές σε σύντομο χρόνο για ύπατα (διευθυντικά) αξιώματα, καθώς μαρτυρούσαν από κοινού οι τότε συνάδελφοί του, των οποίων εκέρδισε όλων γενικά την αγάπην και την εκτίμησιν. Δεν έλειπαν μάλιστα, συχνά πυκνά, και τα γυμνάσια, καθώς συνήθως δοκιμάζονται όλοι οι αγωνισταί, όπως ειρωνείες γιατί να νηστεύη, γιατί να προσεύχεται, γιατί να μην πηγαίνη σε νυκτερινά κέντρα κλπ.

Μάλιστα μου έλεγε ένας συνάδελφός του, μία φορά λίγο πριν σχολάσουν, έπεσαν όλοι πάνω του με διάφορες ειρωνείες, ως προανέφερα, για αρκετή ώρα. Ο Αλέκκος από την άλλη, τσιμουδιά· από μέσα του με ένα μικρό κομποσχοινάκι έλεγε συνέχεια την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ...». Αφού επιτέλους τους έσκασε την υπομονή, λένε «τι έχεις να μας πης για όλα αυτά;» και ο Αλέκος με πολλή ηρεμία είπε «Άντε πάμε και ο Θεός να σας χωρέση». Μπροστά τον πειράζαμε, μου έλεγε ο συνάδελφός του, αλλά πίσω του όλοι λέγαμε, αυτό το παιδί είναι άγιος.

Αφού περίμενε δύο χρόνια, τα οποία του εφάινοντο σαν δύο αιώνες, και ενώ μου διεμήνυε ότι δυστυχώς ο πνευματικός «δεν με αφήνει», ξαφνικά λαμβάνω ένα γράμμα με αποστολέα Αλέκκον Ανθίμου.

Αυτό το γράμμα για μένα είναι ιστορικό, είναι ένας σταθμός της ζωής μου. Δεν θα παρασιωπήσω ότι, κατά θείαν παραχώρησιν, το διάστημα εκείνο εζούσα μία τόσο μεγάλη δοκιμασία, που μόνο όποιος την ζήσει μπορεί να καταλάβη· είναι η κατά τους Πατέρες δοκιμασία της άρσης της Χάριτος. Σ' αυτήν την δοκιμασία τούτο μόνον μπορώ να πω. Όσοι δεν είναι στερεωμένοι στην πίστιν δεν αντέχουν, καταλήγουν στην απελπισία και εν συνεχεία στην αυτοκτονία. Αν όμως πιστεύης, τότε χωρίς να μαρτυρήσης βιώνεις ένα πραγματικό μαρτύριο. Υπομένεις, αλλά η υπομονή είναι μαρτυρική. Φαίνεται για να δώση έμφασιν η θεία Πρόνοια και βεβαίαν πληροφορίαν, μετά την μαρτυρική δοκιμασία, να το γράμμα· ένα γράμμα που πριν το διαβάσω γέμισα με μια απερίγραπτη χαρά, μια γλυκύτητα, μια ευφροσύνη που αντικατέστησε όλην εκείνη την πρώην θλίψιν. Όταν διάβασα το γράμμα διαβεβαιώ ότι προγεύθηκα, καίτοι ανάξιος, παραδεισένιος στιγμές. Σημειώνω μόνο το κυριώτερο της επιστολής «*αδελφέ χάριν υπακοής έμεινα μέχρι τώρα· δεν αντέχω, αλλά παρακάλεσα και με άφησε ο πνευματικός και εντός ολίγου θα είμαι κοντά σας*».

Πράγματι σε λίγες ημέρες να και κατέφθασε. Ούτε πάλιν μπορώ να περιγράψω την χαράν της συναντήσεώς μας στη Δάφνη Αγίου Όρους. Μετά την πρώτη χαρά, ακολούθησε σ' εμένα και μια μικρή απογοήτευσις. Αργότερα εθαύμασα το σκεπτικό του. Ο Αλέκος όταν έφυγε για το Όρος, δεν έφυγε ούτε για τον Ιωσήφ, ούτε τον ΠαπαΧαράλαμπον κλπ, αλλά έφυγε να βρη τον Χριστόν. Μου λέγει λοιπόν. «*Αδελφέ Ιωσήφ, ξέρεις με πόση λαχτάρα σε αντάμωσα, όμως σκέφτηκα ότι εγώ δεν άφησα τον κόσμο για τον φίλο μου. Γι' αυτό πρώτα θα διερευνήσω και αν διαπιστώσω ότι το συμφέρον μου είναι κάπου αλλού, δεν θα διστάσω εκεί να πάω*».

Όμως από την πρώτη στιγμή που γνώρισε τόν άγιο Γέροντά μας ΠαπαΧαράλαμπο, το δίχτυό του ήταν τόσο ισχυρό που το λαβράκι υπέκυψε στον αλιέα. Τόσο μελίρρυτα ήταν τα λόγια του Γέροντα, αναμεμειγμένα με λυγμούς και δάκρυα, ώστε ο Αλέκος εξήτησε αμέσως να βάλη μετάνοια και να ενσωματωθή στην μικρή τότε αδελφότητα. Μόλις μας πρόλαβε στην Νέαν Σκήτη και την άλλη εβδομάδα φύγαμε όλοι μαζί στο μεγάλο Χιλανδαρινό κελλί Μπουραζέρι. Εκεί ζήσαμε 12

χρόνια, που ίσως να είναι το καλύτερο κομμάτι της ζωής όλων μας. Όμως η λειψανδρία των Ιερών Μονών δεν μας άφηνε ήσυχους. Ήδη τον ΠαπαΕφραίμ, που τώρα είναι στην Αριζόνα, τον ξεσήκωσαν από την Προβάτα για να επανδρώσουν την Ι. Μ. Φιλοθέου.

Η φήμη του Γέροντά μου και μάλιστα πλασιουμένου με 20 περίπου νέους μοναχούς, γινόταν αιτία ασφυκτικής πίεσεως. Αν και το Μπουραζέρι, και ήσυχο και ευρύχωρο μας ικανοποιούσε πλήρως και ομολογώ ποτέ δεν είχαμε παραμικρό πρόβλημα από την κυρίαρχον Ιερά Μονή Χιλανδαρίου, όμως τελικά υποκύψαμε εις την Ιερά Μονή Διονυσίου, και αφού ζήσαμε ολόκληρα 12 έτη, από το 1967-1979, τελικά μεταφυτευθήκαμε στην ιστορική ευαγή Ιερά Μονή του Προδρόμου δηλαδή της Διονυσίου.

Μέχρι τότε ξέραμε μόνον τον Γέροντά μας. Όμως στο Μοναστήρι αναγκαστικά μας ανέμειξαν στα διοικητικά, τόσον εμένα όσον και τον αείμνηστον π. Ιωαννίκιον. Προσπαθήσαμε αμφότεροι να συμπαρασταθούμε στο δύσκολο έργο που ανέλαβε ο Γέροντάς μας. Δεν θα παρασιωπήσω ότι ο π. Ιωαννίκιος ήταν το αγαπητόν τέκνον του Γέροντά μας, όπως ο ευαγγελιστής Ιωάννης του Κυρίου. Γι' αυτό για να μην τον αποχωριστή, έπεσε ο λαχνός για τα εκτός της Μονής σ' εμένα, όπου επί σειράν ετών υπηρετούσα ως αντιπρόσωπος της Μονής. Ο π. Ιωαννίκιος ήταν συχνά-πυκνά επίτροπος. Μέχρι της παραιτήσεως από το ηγουμενικό αξίωμα του οσίου Γέροντός μας η κατάσταση αυτή ήταν.

Με την επαξίαν ανάδειξιν του νέου ηγουμένου, αφού απεσύρθη ο Γέροντας με πόθον να ησυχάση τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, βρήκα την ευκαιρίαν ν' αποσυρθώ ομοίως από τα προϊσταμενικά καθήκοντα και να εγκαταβιώσω στο Μετόχι της Μονής. Όμως, που να μπορούσε να το κάνη και ο π. Ιωαννίκιος; Από την πρώτη στιγμή, αν και διόρισε και νέους συνεργάτες με ζήλον και ευλάβεια, όμως τον Ιωαννίκιον είχε το δεξί του χέρι, εντός αλλά και εκτός της Μονής. Όχι μόνον αντιπρόσωπος, αλλά και Πρωτεπιστάτης διετέλεσε τέσσερεις φορές. Απ' ότι έζησα μαζί του ως αντιπρόσωπος την πρώτη φορά, μπορώ να πω, ότι ως Πρωτεπιστάτης ήταν άριστος αλλά και ως πρόεδρος της Ιεράς Κοινότητος ήταν πολύ καλός, όχι άριστος. Ο λόγος είναι ότι ορισμένες φορές ο Πρώτος, για να επιβληθή η τάξις, αναγκάζεται να κτυπήση την ράβδον· ο π. Ιωαννίκιος επεβάλετο σε μεγάλο βαθμόν με την σιωπήν όπου και εφιλοτιμούντο. Όμως δεν μπορούσε ποτέ να υψώση φωνήν και νομίζω σε ορισμένους χαρακτήρες χρειάζεται. Όμως ως πρόεδρος της επιστασίας, επαναλαμβάνω, ήταν άριστος. Δεχόταν τους πάντες. Όλοι οι κελλιώτες των Καρυών και αλλαχού, μπορούσαν και στο γραφείο και στο Κονάκι να τον επισκεφθούν, να συζητήσουν και να ζητήσουν τυχόν αιτήματα, να ενισχύση πτωχούς, αδυνάτους, να συμπεριφέρεται σαν απλός καλόγηρος και όχι ως Πρώτος.

Γνώριζε πολύ καλά αγγλικά και γαλλικά. Συχνά-πυκνά διάφοροι ξένοι επίσημοι τον επεσκέπτοντο, με τους οποίους συνομιλούσε χωρίς διερμηνέα. Όσοι τον γνώρισαν από κοντά, και μόνον η εμφάνισίς του, σε προδιέθεταν να τον σεβαστής και να τον αγαπήσης. Ακόμη και ο προσφάτος ανακηρυχθείς Άγιος Παΐσιος έλεγε στου προσκυνητές ότι ο Ιωαννίκιος είναι ένας από τους καλύτερους Πρωτεπιστάτες που πέρασαν από την Ιεράν Κοινότητα.

Από τον κόσμο ήταν εργάτης της νοεράς προσευχής, όμως κοντά στον Γέροντά μας π. Χαράλαμπον, μύθηκε στα άδυτα αυτής της προσευχής. Έζησε καταστάσεις πνευματικές, που συναντούμε στους παλαιούς αγίους Πατέρες.

Ο αείμνηστος Γέροντας, όταν προσευχόταν, το δωμάτιό του μοσχοβολούσε θυμίαμα. Όταν μία φορά του το είπαμε, από ταπείνωση μας λέει «μην κοιτάτε εξωτερικές ευωδίες· πολλοί απ' αυτά πλανήθηκαν· όλο το παν είναι να καθαρίση η καρδιά και τότε μοσχοβολάει· δεν αντέχεις από Άγιο Πνεύμα. Έχει μερικούς αδελφούς που αυτό το αισθάνονται». Μεταξύ αυτών ονόμασε και τον π. Ιωαννίκιον.

Αλλά, για να μην κουράσω τους ευλαβείς αναγνώστες, αρκούμαι ως εδώ για να καταλήξω στην οσίαν τελευτήν του, η οποία μας ήλθε ως κεραυνός εν αιθρία. Αφού τελείωσεν επιτυχώς την θητείαν του ως Πρωτεπιστάτης, 2004-2005, μόλις την τελευταίαν ημέραν αισθανόταν ότι η υγεία του κλονίστηκε. Παρέδωσε τα ηνία στην Λαυρεωτικήν Επιστασίαν, απεχαιρέτισε συνεργάτες και επέστρεψε στο Μοναστήρι μας. Αμέσως όμως η κατάστασις επεδεινώθη με αποτέλεσμα ο Ηγούμενός μας χωρ[ι]ς καθυστέρηση να τον στείλει στη Θεσσαλονίκη, όπου και διεπιστώθη κακοήθης όγκος στον εγκέφαλο με γνωμάτευσιν κορυφαίων ιατρών, ότι η κατάστασις είναι μη αναστρέψιμη, δεν επιδέχεται καμίαν επέμβασιν και ότι έχει διορίαν ζωής δύο έως τρεις μήνες. Με ενδιαφέρον άκουσε ο αείμνηστος το πόρισμα και με την συνηθισμένην του ηρεμίαν απήντησε *«είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον· και η μητέρα μου έτσι έφυγε»*. Εθαύμασαν οι πάντες την ηρεμίαν και αταραξίαν με την οποίαν άκουσε ότι εντός ολίγου πεθαίνει. Βέβαιος όμως ότι ο δίκαιος μεταβαίνει εκ του θανάτου προς την ζωήν, εδέχθη με πάσαν ευχαριστίαν την άνωθεν απόφασιν, χωρίς να ταραχθή, ούτε καν να προσευχηθή να γίνη θαύμα. Ευτυχώς δεν πονούσε, αν και ταλαιπωρήθηκε όσο ο Θεός του χάρισε, διότι και σ' αυτό με απορίαν των ιατρών, η ζωή παρετάθη περίπου ένα έτος, μέχρι που βγήκε η μεγάλη απόφασις άνωθεν, αφού εξαγνίσθηκε παντελώς με την δοκιμασίαν της τελευταίας ασθενείας, παρέδωκεν ειρηνικά το πνεύμα εις χείρας Θεού κατά την 25/6/2016.

Η κηδεία του έγινε την επομένην ημέραν και την ετιμήσαν με την παρουσίας του πολλοί Ηγούμενοι και μονάζοντες και μάλιστα η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους μετά του Πρωτεπιστάτου Γέροντος Παύλου Λαυριώτου ο οποίος και τον κατευόδωσε με ένα συγκληνητικό λόγο εκ μέρους της Ιεράς Κοινότητος προς την οποίαν θεοφιλώς διοικόνησε ως Αντιπρόσωπος αλλά και ως Πρωτεπιστάτης

Αιωνία αυτού η μνήμη. Να έχουμε την ευχήν του.